

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΠΙΟ ΠΟΛΛΟΙ, ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ, ΠΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΙ

Με το κείμενο αυτό σας καλούμε όλους στην Παναθηναϊκή Συνέλευση μελών και ομάδων της Ένωσης Εργαζομένων. Συνέλευση για να ανταλλάξουμε εμπειρίες, γνώμες και απόψεις για όλα αυτά που μας ενώνουν σαν νέους εργαζόμενους, για να αποφασίσουμε πώς μπορούμε να λειτουργήσουμε, να δράσουμε, να γίνουμε πιο αποτελεσματικοί για τους εαυτούς μας αλληλά και για τους εργαζόμενους συνολικά.

Η Ένωση Εργαζομένων μπορεί να ανοιχτεί σε περισσότερους νέους εργαζόμενους, μπορεί να αποκτήσει ακόμα πιο ουσιαστικές και ζωντανές διαδικασίες, μπορεί να οργανώσει τη δράση της προς όφελος των εργαζομένων. Αυτοί είναι και οι στόχοι της Παναθηναϊκής Συνέλευσης που θα γίνει στις 11 Μάρτη στην αίθουσα Λογιστών, Κάνιγγος 27, 5ος όροφος, ώρα 10.30

«Κάθε μέρα απ' το πηγάδι νερό τραβάς...»

Όλοι βιώνουμε μια κατάσταση, γνωρίζουμε την πραγματικότητα:

- Η πραγματικότητα των μισθών και των μεροκάματων που αγγίζουν τα 600 €. Που θυμίζουν περισσότερο χαρτζηλίκι παρά μηνιαίο. Οι αυξήσεις-κοροϊδία των 5 και 10 € το μήνα.
- Η πραγματικότητα της ακρίβειας και των αυξήσεων στα είδη πρώτης ανάγκης. Αυξήσεις στα τρόφιμα, στα ρούχα, στη διασκέδαση, στις μετακινήσεις.
- Η πραγματικότητα των αυξήσεων στις υπηρεσίες. Ιδιωτικοποιούνται η υγεία και η εκπαίδευση, ακριβαίνει το κόστος ζωής, οι λογαριασμοί, η βενζίνη και το πετρέλαιο.
Η αλήθεια είναι λοιπόν πως η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων γίνεται ολοένα και πιο φτωχή.
Κοντά σ' αυτές, έχουμε και μια σειρά άλλες πραγματικότητες:
- Αυτή των αλληλαγών στις εργασιακές σχέσεις: μερική απασχόληση, συμβάσεις δίμηνες μέχρι και μονοήμερες, ευλιγισία στο ωράριο σύμφωνα με το διευθυντικό δικαίωμα, χτύπημα των υπερωριών.
- Αυτή του ξεχαρβαλώματος του ασφαλιστικού συστήματος, του χτυπήματος των ασφαλιστικών δικαιωμάτων. Φτάσαμε σήμερα ο νέος εργαζόμενος να πληρώνει για το ΙΚΑ και να μην ελπίζει καν ότι θα βγει στη σύνταξη.

Τέλος αντιμετωπίζουμε το ξεσάλωμα των αφεντικών που καταπατούν οποιαδήποτε εργατική νομοθεσία, που εντατικοποιούν με χίλιους-δύο τρόπους την εργασία. Απλήρωτες υπερωρίες, κλήψιμο στα ένησημα και στα επιδόματα και άλλα πολλά.

«Κάθε μέρα απ' το πηγάδι νερό τραβάς...» σαν άνεργος στην ουρά του ΟΑΕΔ και στα γραφεία των εργοδοτών, σαν «παπί» που καταπίνει χιλιόμετρα, σαν εργάτης που η μηχανή σου τρώει το μυαλό, σαν οικοδόμος που δεν ξέρεις αν θα έχεις δουλειά, σαν υπάλληλος γραφείου που όλο έξω τρέχεις... σαν... σαν...

Τα δύο μεγάλα κόμματα χρόνια τώρα εξαπατούν, τάζουν, και επιτίθενται. Επιτίθενται με τους δεκάδες νόμους, τροπολογίες και νομοσχέδια που μας τα πησάρουν σαν όρους ανάπτυξης της οικονομίας, ενώ στην πραγματικότητα είναι η νομιμοποίηση της αδικίας και της κλησιάς... Πολλοί συνάδελφοι λένε: «δεν με ενδιαφέρει και δεν ασχολούμαι με την πολιτική». Το πρόβλημα είναι όμως ότι ασχολείται η πολιτική μαζί μας... **Και η πολιτική αυτή έχει όνομα και στόχο. Λέγεται νεοφιλελευθερισμός και στοχεύει στην πλήρη απειλευθέρωση της αγοράς εργασίας από κάθε εργατικό δικαίωμα και κατάκτηση. Στοχεύει στο να μετατρέψει τους εργαζόμενους σε φτηνή, ευέλικτη, υπάκουη δύναμη που μοναδικός της προορισμός είναι να βγάζει κέρδος για τον εργοδότη. Στοχεύει στην εμπροσματοποίηση κάθε κοινωνικού αγαθού (ενέργεια, παιδεία, υγεία, πρόνοια, ασφάλιση).**

Στο όνομα της εθνικής οικονομίας, της κοινότητας των συμφερόντων, μας στριμώχνουν όλο και πιο πολύ. **Αλήθεια, as αναρωτηθούμε: από πότε ο άνεργος έχει «κοινότητα συμφερόντων» με τον Κόκαλη; Ο εργάτης με τον Βαρδινογιάννη; Ο υπάλληλος με τον Λαμπράκη;**

Καμιά ομπρέλα δεν μας χωρά όλους!

Μας λένε πως πλησιάζουν καλύτερες μέρες, και γι' αυτό να σφικτούμε λίγο ακόμα. Καλύτερες μέρες για μας μπορεί να 'ρθουν όταν οι εργαζόμενοι σηκώσουν το ανάστημά τους και αντισταθούν. **Όταν ο φόβος αλληλάξει στρατόπεδο**, όπως έλεγε ένα σύνθημα Γάλλων εργαζομένων πριν μερικά χρόνια. Προσπαθούν να μας πείσουν πως ό,τι και να κάνουμε είναι μάταιο, γιατί οι νόμοι θα περάσουν. Δείχνουν να μη μας υπολογίζουν... Δεν χρειάζεται όμως να πάμε στο πολύ μακρινό παρελθόν για να δούμε ότι μπροστά σε ενωτικούς και αποφασισμένους αγώνες οι ηγέτες σκύβουν και υποχωρούν... Στη Γαλλία με το «συμβόλαιο πρώτης απασχόλησης», στην Ελλάδα με τις αλληλαγές στο ασφαλιστικό πριν μερικά χρόνια, που τις μπλόκαραν οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές, αλληλά και τώρα τελευταία με την υποχώρηση του ΠΑΣΟΚ όσον αφορά την αναθεώρηση του άρθρου 16 που σήμαινε την ιδιωτικοποίηση της Παιδείας.

Εκτός από την καραμέλα του μάταιου μας πησάρουν και ένα ακόμα επικίνδυνο δηλητήριο. Αυτό της διάσπασης. Προσπαθούν να στρέψουν τον ένα εργαζόμενο ενάντια στον άλλο. Ο ιδιωτικός ενάντια στον δημόσιο «που δεν δουλεύει», ο έλληνας ενάντια στον ξένο που του παίρνει τη δουλειά, ο νέος ενάντια στον παλιό... Έτσι κρύβονται οι πραγματικοί ένοχοι και οι εργαζόμενοι τρώγονται μεταξύ τους.

«Μα κάποια μέρα το σκοινί θα σπάσει...»

Η κατάσταση είναι τέτοια γιατί τα συνδικάτα δεν στέκονται δίπλα στους εργαζόμενους. Δεκαετίες τώρα στην ηγεσία των συνδικάτων κυριαρχούν οι απόψεις της συνδιαλλαγής και του συμβιβασμού με την εργοδοσία και την κυβέρνηση. Οι απόψεις της ταξικής συνεργασίας, της συνδιαχείρισης των προβλημάτων. Αυτές οι απόψεις και οι πολιτικές έχουν οδηγήσει τα συνδικάτα μακριά από τους εργαζόμενους, και τους εργαζόμενους μακριά από τα συνδικάτα. Τις πιο πολλές φορές κάποιες παρατάξεις είναι τα μακριά χέρια των κυβερνήσεων μέσα στους εργάτες. Ο Πολυζωγόπουλος και ο Πρωτόπαπας ήταν πρόεδροι της ΓΣΕΕ μέχρι να μεταπηδήσουν στην

κυβέρνηση ή στο κόμμα του ΠΑΣΟΚ. Η ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ) και η ΔΑΚΕ (Νέα Δημοκρατία) όχι μόνο δεν λειτουργούν προς όφελος των εργαζομένων, αλλά αντίθετα εξαργυρώνουν τις θέσεις τους για να φέρνουν ψήφους στα κόμματά τους. **Είναι αυτές οι παρατάξεις που υπογράφουν αυξήσεις κοροϊδίας, που μιλάνε για την ανάγκη της εργασιακής ειρήνης, που θεωρούν το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα εταίρο των αφενικών, της κυβέρνησης και του κράτους. Αυτός είναι για μας ο υποταγμένος συνδικαλισμός,** που ξέρει τους υπουργούς με τα μικρά τους ονόματα, που διαμεσολαβεί, που κλείνει το μάτι στα ΜΜΕ, που θεατρinίστικα βάζει πού και πού τις φωνές και μετά συνεχίζει να παίζει το ρόλο του, να εκτονώνει το θυμό των φτωχών και να εγκλιwβίζει συνειδήσεις στο κόμμα του. **Η ΓΣΕΕ δεν ανήκει στον υποταγμένο συνδικαλισμό, τα σωματεία μπορούν και πρέπει να ξανακερδηθούν από τους ίδιους τους εργαζόμενους.**

Μα και οι αριστερές δυνάμεις δεν στέκονται όπως θα χρειαζόταν. Επικρατεί μια διάσπαση ανάμεσά τους, σαν ο ένας να 'ναι ο χειρότερος εχθρός του άλλου. **Ένας εμφύλιος επικρατεί μέσα στα σωματεία, την ώρα που αυτά απομακρύνονται όλο και πιο πολύ από αυτά που πραγματικά έχει ανάγκη ο εργαζόμενος, και ιδίως οι νέοι.**

Δεν είναι λίγες οι φορές που συνδικαλιστές κατηγορούν τον κόσμο πως δεν ενδιαφέρεται, δεν τραβάει. Οι ίδιοι συνδικαλιστές όμως όταν ο κόσμος ξεσηκώνεται τότε τον καλούν σε «ώριμη στάση», ενώ διαδίδουν φόβους για επεισόδια, προβοκατόρικες ενέργειες.

Έτσι δημιουργείται η ψυχολογία της ήττας στα μυαλά των ανθρώπων. Η μοιρολατρία πως τίποτα δεν αλλάζει, τίποτα δεν μπορεί να γίνει. Επικρατεί ο ατομικός δρόμος, η λογική του να φυλάγεται, να κοιτάς τη δουλειά σου και έχει ο θεός.

Όμως **«μια μέρα το σκοινί θα σπάσει...»** είτε γιατί η ανεργία χτυπά και τη δική σου πόρτα, είτε γιατί η εταιρεία θα αναδιαρθρώσει το τμήμα, είτε γιατί πια το μεροκάματο δε θα 'ναι ούτε χαρτζηλίκι.

«Κάθε μέρα απ' το πηγάδι νερό τραβάς, μα κάποια μέρα το σκοινί θα σπάσει,

ΕΚΤΟΣ ΑΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙΣ»

(στίχοι από ένα τραγούδι των μαύρων εργατών στον καιρό της δουλειάς...)

Υπάρχουν πολλοί δρόμοι για να ακολουθήσει, για να διαλέξει ο καθένας. Δύο πράγματα που είναι σημαντικά είναι η αξιοπρεπής ατομική στάση. Η αλληλεγγύη απέναντι στον συνάδελφο, η απόσταση απέναντι στον εργοδότη και τους ανθρώπους του, η κριτική σκέψη σαν άμυνα απέναντι σ' όλα αυτά που μας πηλασάρουν σαν μονόδρομοι. Έπειτα, ας αναλογιστεί ο καθένας μας το δρόμο μιας συλλογικής στάσης απέναντι στα προβλήματα και αγωνιστικής στάσης απέναντι στα προβλήματα.

Η ΕΝΩΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ υποστηρίζει πως αν γίνουμε πιο πολλοί, αν αρχίσουμε να στήνουμε ομάδες σε κλάδους, σε χώρους δουλειάς, σε γειτονιές και σε πόλεις, τότε «τα πράγματα μπορούν ν' αλλάξουν». Δεν απευθυνόμαστε μόνο σε αριστερούς εργαζόμενους... Απευθυνόμαστε σε όλους αυτούς που παίρνουν λίγα λεφτά, που έχουν ελάχιστα δικαιώματα, σε όλους αυτούς που δουλεύουν για να ζήσουν. Ο νέος που ψήφισε τον ένα ή τον άλλον δεν είναι εχθρός μας. Είτε δεξιός, είτε αριστερός, τα ίδια λεφτά παίρνεις. Το κρίσιμο είναι τι στάση κρατάς. Αν αντιλαμβάνεται την ιδέα της ενότητας και της συλλογικότητας. Αν θέλεις να κάνεις κάτι, έστω μικρό, για να αλλάξουν τα πράγματα. **Η Ένωση Εργαζομένων βάζει τοίμηρά την ιδέα της ενότητας πάνω στη βάση των προβλημάτων των εργαζομένων και της διεκδίκησης. Θέλει –και το καταφέρνει– να λειτουργεί δημοκρατικά ομάδες, που συζητάνε, αποφασίζουν και προσπαθούν να 'χουν πράξη.** Αυτές οι ομάδες ενώνονται σε συνελεύσεις που συζητιέται η πείρα και τα συμπεράσματα, που αποφασίζονται κεντρικές πρωτοβουλίες. Μας ενδιαφέρει να 'χουμε ζωντανές και ουσιαστικές συνελεύσεις, είτε σε επίπεδο ομάδας, είτε σε παναθηναϊκό. Να υπάρχουν προτάσεις, ιδέες, απόψεις.

Να το πούμε λίγο απλοϊκά: να χαμογελάμε μετά από μια συνέλευση...

Η ίδια η πείρα μας έχει δείξει ότι χρειαζόμαστε μια **ομάδα που θα συντονίζει** τις διάφορες κλαδικές ομάδες, που θα οργανώνει τις συνελεύσεις, που θα μπορεί να ενημερώνει γρήγορα και στα σίγουρα όλους και όλες για διάφορα ζητήματα. Έχει σημασία να αποτελείται από μέλη από όσο γίνεται περισσότερες ομάδες και κλάδους. Έχουμε ανάγκη επίσης από **ένα έντυπο της Ένωσης** που να ενημερώνει, αλλά και να μας φέρνει σε επαφή με περισσότερους εργαζόμενους. Χρειαζόμαστε δηλαδή μια ομάδα που θα οργανώνει, θα γράφει και θα τρέχει αυτή τη δουλειά. Έχουμε τέλος ανάγκη να στήσουμε ακόμα **περισσότερες ομάδες σε κλάδους και εργασιακούς χώρους.** Η Παναθηναϊκή Συνέλευση μπορεί να αποφασίσει για αυτά, αλλά και για πρωτοβουλίες που μπορούν και πρέπει να παρθούν για το επόμενο διάστημα.

- Δεν υπάρχουν Ζορό που θα «καθαρίσουν» για μας... Είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι που έχουν στα χέρια τους τη δύναμη.
- Τα συνδικάτα δεν μπορούν να χαριστούν ούτε στους εργοδότες, ούτε στους «αντιπροσώπους». Τα συνδικάτα μπορούν να είναι χρήσιμα για τους εργαζόμενους.
- Οι εργαζόμενοι δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα από την ηττοπάθεια και την απαισιοδοξία, από την παραίτηση και τον ατομισμό.

ΒΟΗΘΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ ΒΟΗΘΩΝΤΑΣ ΜΑΣ!

ΚΑΝΕ ΠΡΑΞΗ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!

ΜΗΝ ΓΚΡΙΝΙΑΖΕΙΣ! ΟΡΓΑΝΩΣΟΥ!